

KÉN CHỒNG CHO CON

Phạm Thành Châu

Ở xứ Mỹ này, thời đại văn minh mà nói chuyện cha mẹ kén chồng cho con thì nghe lạ tai. Vậy mà chuyện đó lại xảy ra. Chẳng phải ông bà giàu có, sợ gặp thằng rể đào mỏ, mà cũng chẳng phải cô gái thuộc loại ngây thơ, e thẹn, kín cổng cao tường không dám tiếp xúc với ai. Sự thực, cô đã trên ba mươi. Cô cũng xông xáo vào xã hội để kiếm sống, cũng nói năng giao thiệp rộng rãi. Cô lại đẹp nữa. Vậy mà gặp cậu nào còn độc thân là ông bà vui vẻ mời ghé nhà. Chẳng thấy ai quý khách bằng ông bà, nhưng sau đó, hình như không đạt tiêu chuẩn nào đó, ông bà lại mời chàng khác ghé thăm, chuyện vãn. Những chuyện trên hần chỉ nghe trong cộng đồng người Việt bàn tán thể thôi. Ông bố cô gái, hần biết, vì trước bấy lâu, hần là nhân viên dưới quyền ông. Cả đến cô gái, hần cũng biết nữa, nhưng hiện nay những tiêu chuẩn chọn khách đông sàng của ông bà thì ai cũng mù tịt. Đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, chống cộng? Tất cả chỉ là giả thiết. Sở dĩ thêm tiêu chuẩn chống cộng vào đây vì trong các cuộc mít - ting của người Việt đòi nhân quyền, tự do cho đồng bào trong nước, ông bà đều dẫn cô gái theo. Để tăng cường sức mạnh cho cộng đồng hay để ông bà chọn anh chàng nào tố cộng hăng say? Hay để cho cô dễ tìm chồng giữa chôn ba quân? Tất cả vẫn còn trong vòng bí mật. Có một điều là bọn con trai, từ mới lớn cho đến sồn sồn đều suyết soa là cô quá đẹp. Đẹp dịu dàng, quý phái, thấy cô chỉ muốn ngắm mãi rồi thờ dài vì biết mình không hy vọng gì.

Xin dài dòng về những điều hần biết về ông bà và cô gái.

Năm 1973 hần tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh, được bổ về làm phó quận một tỉnh miền Trung. Lúc đó ông ta là đại tá tỉnh trưởng. Trong thời gian làm việc ở quận, thỉnh thoảng hần phải về tỉnh họp. Hần thấy ông có một phong thái rất đặc biệt. Ông như một ông vua con với bá quan. Thân mật nhưng có khoảng cách rõ ràng. Ông hết lòng với dân nhưng phục vụ dân như một thiên mệnh hơn là bốn phận, tưởng như chức tỉnh trưởng do trời ban cho chứ không phải do tổng thống bổ nhiệm, đúng ra ông giống như “ngài quận công” em ruột “đương kim hoàng đế” ngày xưa vậy. Chẳng bao giờ ông giữ kẻ điều gì. Ông muốn là làm. Có một chuyện thực. Một lần ông báo sẽ ra quận thanh tra. Tay quận trưởng cùng đoàn tùy tùng trong đó có cả hần ra bãi đáp nghênh đón. Trực thăng hạ xuống, ông đứng yên vài phút cho tay quận trưởng trình diện, xong ông lẳng lẳng đi quanh hàng rào phòng thủ quận chi khu. Ông đi trước, phía sau là phái đoàn rộng rãi đi lòng vòng qua các giao thông hào, ụ súng, vụng gác. Đột nhiên tay quận trưởng lùi lại, ra dấu cho tất cả cùng lùi lại, yên lặng. Trời ạ! Ông đứng tề ở góc vụng gác. Chuyện này – chỉ có sai về thời gian thôi - kẻ nào sáng tác, nói láo, sẽ bị trời đánh.

Ông có một thói quen buồn cười mà ai cũng bàn tán. Khi làm việc ở tòa Hành Chánh tỉnh, ông thường đến các ty phòng nội thuộc. Vừa nói mấy câu là ông vỗ vỗ túi áo rồi hỏi “Có thuốc không?” Ai cũng biết trước nên sẵn một

gói thuốc ông thường hút, đưa ra, ông lại hỏi “Có quẹt không?” Đưa quẹt cho ông, mỗi thuốc xong, ông bỏ tất cả vào túi áo mình rồi đi nơi khác. Có điều lạ là không ai biết ông vất thuốc với quẹt ở đâu mà ngay sau đó chính ông tìm cũng không ra, rồi lại hỏi “Có thuốc không?” Mà chẳng phải ông nghiện thuốc, chỉ bập bập vài hơi là cảm điếu thuốc xuống cái gạt tàn, nói mấy câu, lại mỗi thuốc, hút tiếp, lại dụi bỏ. Ngồi hộp mà có ông là hẳn được cái thú đếm xem ông hút bao nhiêu điếu thuốc trong buổi hộp. Đến ngày mất nước, ông không bỏ chạy, ông đi tù. Lúc ở trại cải tạo Long Thành hẳn có gặp ông. Vẫn vẻ phong lưu, bất cần thiên hạ nên trông ông chẳng mất phong độ gì cả. Sau đó ông được đày ra Bắc. Chẳng biết bao lâu, cuộc đời dẫu bề... Khi hẳn qua Mỹ, ở Virginia, tình cờ gặp ông một lần. Chuyện này hồi sau sẽ rõ.

Còn chuyện hẳn biết cô gái út của ông cũng có nguyên do. Năm đó, gần đến Tết, tay thiếu tá quận trưởng của hẳn ngồi than thở là Tết nhất mà không có quà cáp cho xếp thì thật khó coi. Hẳn ta rầu rĩ bảo.

- Nhưng trong túi moa tài sản chừng mười nghìn, biết mua cái gì bây giờ? Một cành mai thì chắc có đưa đem đến rồi, mà thứ mai chấm trần nhà kia, tiền đâu chịu thẫu. Một cặp bông hồng hay vạn thọ thì hẻo quá!

Hẳn đề nghị mua một món đồ cổ, chẳng ai biết trị giá của nó nhưng trông đã đẹp lại quý. Thế là hẳn được giao nhiệm vụ đó. Hẳn đến tiệm đồ cổ, chỗ chân cầu Gia Hội mua một cái tô, không biết cổ thực hay giả, lơn tơn đến dinh tỉnh trưởng. Ông đại tá không có nhà, chỉ có cô gái út ra tiếp. Cô mới mười lăm, mười sáu mà đẹp kỳ lạ. Cô học trường Đồng Khánh, từ dinh tỉnh trưởng, nơi cô ở, cô chỉ đi mấy phút là đến trường. Hẳn ngồi tán tỉnh tía lia, đáng lẽ để cái tô lại, nhưng hẳn ôm về, hẹn với em hôm sau đến nữa. Dĩ nhiên hẳn đến vào giờ công vụ thì làm sao ông bố có nhà. Thế là hẳn và em nói chuyện sa đà, đến chiều hẳn lại ôm cái tô về. Sở dĩ hẳn đến được nhiều lần như thế là vì hẳn về thuật lại với tay quận trưởng. Tay chịu chơi này sai tài xế lấy xe jeep đưa hẳn đến dinh tỉnh trưởng. Thấy xe quận quen thuộc, tay gác cổng không thắc mắc gì. Tuy nhiên một lần ông tỉnh trưởng về sớm.

- Moa nghe mấy bữa nay toa cứ ôm cái tô vô ra đây mãi. Rứa là đủ rồi hỉ! Chờ ít năm, con út Mai lớn chút nữa, lúc đó mỗi lần đến đây, toa cứ nộp một cái tô, cái đĩa cổ chi đó là được. Moa hứa với toa nhưng không bảo đảm gì cả nghe!

Dù sao thì em cũng đã cho hẳn hôn em một lần và cả hai cũng có tặng hình cho nhau gọi là “Đề kỷ niệm những ngày mới quen nhau” Hình em mặc váy đầm, tóc thắt bím, ôm búp bê. Hình hẳn tặng em là cảnh hẳn đứng vênh mặt trước trường Hành Chánh, chụp hôm tốt nghiệp, coi rất bảnh trai. Sau tấm hình hẳn ghi cho em một câu đúng điệu nhạc vàng “Anh hứa yêu em suốt một đời”.

Đáng lẽ chuyện tình của hẳn với em còn dài, nhưng sau đó sập tiệm. Hẳn đi tù, ông bố em cũng đi tù. Em như cánh chim giữa cơn bão, phiêu bạt về phương trời nào hẳn không rõ. Hình em tặng hẳn cũng đánh mất từ lâu. Cho đến khi nghe chuyện ông bà kén chồng cho em, hẳn vẫn không hình dung được

em ra sao, vì lâu quá, nhưng vẫn nhớ là em rất đẹp. Và nếu trước kia, đứng trước em hẳn tự tin bao nhiêu thì nay hẳn không dám gặp cả em nữa vì mặc cảm tự ti. Ra tù, thân tàn ma dại, qua xứ Mỹ hẳn cũng chẳng hơn gì con gà mắc mưa, hẳn đứng bán Mc Donald!

Cho đến một sáng chủ nhật, hẳn ghé tiệm tạp phở mua ít vật thực. Vừa ra khỏi xe hẳn thấy một chiếc xe nhỏ chạy trước, xe cảnh sát chớp đèn chạy sau. Hai xe ngừng lại trước tiệm tạp phở. Tay cảnh sát xuống xe đến hỏi thăm sức khỏe người lái xe, có lẽ vi phạm giao thông gì đó. Hóa ra đó là ông bà đại tá tỉnh trưởng của hẳn ngày trước. Hẳn thấy tay cảnh sát Mỹ xì xồ mấy câu nhưng ông vẫn tĩnh bỡ, chẳng nói năng một tiếng, cứ ngồi nhìn tay cảnh sát như người xem TV nhìn cái quảng cáo. Không vui, không buồn, không sợ, không xun xoe... và cứ trờ ra như thế. Có lẽ tay cảnh sát tưởng ông bà không biết tiếng Mỹ nên đến nhờ hẳn thông dịch. Hẳn nói.

- Sorry! He Chinese, me Vietnamese, no talk, no hear!

Anh ta chán cả hẳn nên lắc đầu, lên xe bỏ đi. Lúc đó ông mới nhìn hẳn cười chúm chím rồi hai ông bà vô tiệm. Hẳn có thể đến chào hỏi, tự giới thiệu để chuyện trò nhưng kệt vì biết ông bà đang kén rể nên hẳn nghĩ tốt hơn đừng để họ tưởng mình có ý đồ gì. Nghe nói có mấy tên bác sĩ, kỹ sư đẹp trai, đi xe đắt tiền còn bị loại, sá gì đến hẳn mà đèo bông nên hẳn phe lờ. Trong lúc hẳn đứng trước quầy đồ khô thì ông ta đến bảo.

- Toa thấy moa có nhanh trí không, làm rứa là hẳn chịu thua, mình khỏi bị ticket.

- Tôi thấy đại tá mới biết cách đó. Cái khó là giữ vẻ mặt sao cho tay cảnh sát vừa chán nản vừa thông cảm mới được. Tôi mà làm thế, hẳn còng tay ngay.

Ông ta ngạc nhiên.

- Ủa, sao toa biết moa?

Lúc đó hẳn mới bảo là hẳn có làm phó quận trong lúc ông làm tỉnh trưởng. Thế là cả hai vui vẻ chuyện trò. Lát sau bà vợ ông ta đến, sau khi giới thiệu nhau, họ đã trở nên thân mật. Đàn bà đều giống nhau, thích tò mò chuyện đời tư người khác.

- Chớ vợ con mô mà đi chợ một mình?

- Tôi chẳng có vợ con gì cả. Như lúc này ông đại tá biết, tôi ra trường năm bảy ba, đến năm bảy lăm sập tiệm. Tôi đi tù về, không ai thèm nhìn, đến khi có vụ HO thì chẳng hề quen biết mà cũng có người kêu gã con cho, tôi chán quá, không thèm lấy vợ nữa.

Ông ta xen vào.

- Moa mà như toa đi chợ chi cho mệt. Ghé tiệm, quán ăn nào đó, ăn xong trả

tiền, khỏi chợ búa phiền phức.

- Nhưng tôi còn bà mẹ, mọi khi tôi đưa bà cụ đi chợ, mấy hôm nay bà cụ mệt, dẫn tôi mua các thứ về bà cụ nấu.

Chuyện trò đến đây thì hẳn xin cáo từ, ông bà có mời hẳn ghé nhà, cho số nhà, số điện thoại đàng hoàng. Hẳn không có thì giờ thăm viếng linh tinh, vả lại tuổi tác chênh lệch mà gia cảnh cũng không thích hợp nên hẳn quên luôn. Bẵng đi một thời gian, một sáng chủ nhật, đi chợ, hẳn lại gặp ông bà. Họ coi bộ mừng rỡ lắm, nhất định mời hẳn ghé thăm nhà, uống trà nói chuyện cho vui. Nể tình, hẳn theo họ về nhà. Đó là một căn apartment, chẳng giàu sang gì, nhưng cách bài trí sắp xếp trong nhà ra người phong nhã, trí thức. Lúc ngồi ở phòng khách, cô gái út của ông bà có pha trà mời hẳn. Hẳn không dám nhìn sợ bất nhã, nhưng thoáng thấy, hẳn nhận ra ngay cô bé ngày xưa và cô vẫn đẹp, còn đậm đà hơn trước nữa. Thực ra hẳn biết thân phận mình nên đứng đưng.

Sáng hôm đó, ông bà nghe hẳn nói lại những nhận xét, cảm tưởng của hẳn lúc ông ta làm tỉnh trưởng, họ cười như chưa bao giờ vui đến thế. Dĩ nhiên hẳn chẳng dại gì nhắc đến chuyện hẳn tán tỉnh cô út của ông bà, coi nham nhở quá, vả lại cô ta mà nghe được, ghét hẳn ra mặt thì chẳng vui gì.

Những lần sau đó, ông bà có gọi điện thoại mời hẳn đến uống trà trò chuyện. Hẳn không thích nhưng có cô gái út ra mời khách, nghe mấy tiếng “Mời chú ạ!” ngọt như đường và tuy chỉ thấy có hai bàn tay mà hẳn đã vẫn vương người đẹp rồi. Một lần nhân chủ nhà vô ý, hẳn nhìn quanh tìm cô ta thì y như là cô đang làm gì đó ngay tầm mắt hẳn. Lúc đó cô đắm đắm nhìn lại hẳn và tặng hẳn một nụ cười. Hẳn chới với, ngất ngây như say rượu. Cả tuần lễ sau, hình ảnh người đẹp cứ ở mãi trong đầu hẳn.

Nhưng hẳn đã lớn, lại ở tù ra nên chín chắn chuyện đời chứ không bộp chộp như mấy cậu thanh niên. Giá như hẳn tốt nghiệp đại học Mỹ, có job thơm, hẳn đã đường hoàng nhào vô một cách tự tin. Về ngoại giao thì hẳn đã có chút cảm tình của ông bà rồi, đối với cô ta, nếu không mặc cảm hẳn đâu có khờ khờ, ú ớ như bây giờ. Thế nên tim hẳn rung động nhưng đầu óc hẳn tỉnh táo. Hẳn dặn lòng “Yêu thì cứ yêu cho đời có chút hương vị, nhưng chớ dại mà biểu lộ cho người ta biết, chắc chắn bị từ chối, lại rước thêm cái xấu hổ vào thân, nhớ nhé!” Có câu hát “Khi cố quên lại càng nhớ thêm” hẳn thì khác, hễ cố quên là hẳn quên bẵng. Hẳn lại hay nản chí, thấy chẳng hy vọng gì nên cứ lơ là dần.

Cho đến một buổi sáng, hẳn nghe điện thoại reo.

- Thừa chú, ba mạ cháu mời chú qua uống trà.

Các cô gái Huế mà pha giọng miền Nam nói chuyện thì nghe như chim hót, ngọt ngào, ngây thơ không thể tả. Hẳn giả giọng Huế hỏi lại.

- Ba mạ cháu ở mô rứa?

- Dạ, ở nhà.

- Còn cháu ở mô?

- Dạ, cũng ở nhà.

- Rứa là biết rồi đó. Cám ơn cháu, chú qua ngay bây chừ.

Hắn phân vân, tại sao ông bố không gọi mà để cô gái gọi hắn? Khi hắn đến, mọi việc vẫn như trước, người đẹp ra mời trà, rồi chuyện trên trời, dưới đất. Đến khi giả từ ông bà lại hỏi.

- Bà cụ có mạnh khỏe không?

- Dạ, cám ơn. Những người lớn tuổi không bệnh này thì bệnh kia.

Hắn tỏ thêm một đòn về gia cảnh của hắn.

- Tôi đi làm không đủ tiêu, bà cụ phải giữ trẻ cho người ta. Tôi thật xấu hổ, không nuôi nổi mẹ.

Tưởng ông bà sẽ dội ngược không ngờ lại hỏi địa chỉ và bảo sẽ đến thăm. Kể dài dòng chỉ tổ mất thì giờ. Đại khái họ đến thăm lúc hắn đi làm. Mẹ hắn chất phác nên gần như ông bà nắm vững gia phả và đời tư của hắn. Theo mẹ hắn kể, ông bà cứ suýt soa rằng hắn có hiếu, họ rất quý trọng những người con có hiếu.

Ông bà cũng nói về gia đình họ, về cô út đã lớn mà không chịu lấy chồng. Cứ bảo sợ gặp người không tốt, bỏ cha mẹ già không ai săn sóc tội nghiệp. Mẹ hắn vừa kể vừa cười coi bộ hắn lọt mắt xanh của gia đình kia rồi. Hắn không nói gì, sợ mẹ buồn, nhưng hắn bắt đầu nghi ngờ về thái độ của họ. Họ có điên mới đem gã cô út xinh đẹp như hoa cho một thằng không ra gì như hắn. Còn cô út nếu bằng lòng thì thần kinh cũng không hơn gì bố mẹ. Nhưng rõ ràng họ đã lộ ý rồi. Hắn đánh cờ tướng loại khá, khi đối phương đi một nước cờ, nếu không hiểu mục đích của nước cờ đó, tuyệt đối hắn không tấn công. Hắn bắt đầu đưa giả thiết, nhưng không giả thiết nào đứng vững.

Thế nên hắn rút quân về thủ bằng cách báo với họ ý định sẽ đi tiểu bang khác làm ăn, ở đây sống khó khăn quá (Hắn chuẩn bị đi thật). Xong hắn chờ đối phương đi nước thứ hai.

Hôm đó, thứ bảy đầu năm, cộng đồng Việt Nam có lễ chào quốc kỳ trước chợ Eden. Tối thứ sáu, đi làm về, hắn được điện thoại của mẹ cô gái gọi.

- Sáng mai Tuấn có đi chào cờ ngoài Eden không?

- Dạ cháu cũng chưa có ý định, phải đưa bà cụ đi chợ, e trễ mất.

- Tuấn cố gắng đưa bác và em Mai ra Eden sáng mai lúc chín rưỡi. Xe của em bị hư, còn ba nó phải ra sớm, chuẩn bị trước cho buổi lễ.

- Dạ, cháu sẽ cố gắng đưa bác và cô Mai ra đúng giờ.

Nước cờ đến đây đã rõ mục đích. Họ đẩy cây xe ngon lành đến trước miệng con chốt, nhưng nguyên nhân vẫn còn trong vòng bí mật. Ông bố đã lùi một bước để bà mẹ đứng ra đạo diễn, rủi thất bại cũng giữ được tướng an toàn.

Sáng đó, thấy hấn ăn mặc tươm tất, mẹ hấn lại cười. Đàn bà nhạy cảm chuyện này lắm, huống gì đó là một bà mẹ. Bà biết hấn đã yêu cô gái. Chính hấn cũng không hiểu mình yêu cô ta từ lúc nào. Tình yêu không đến trực tiếp từ cô gái mà đi vòng từ bố mẹ cô ta. Hấn không cần biết nguyên nhân, nhưng sự sắp xếp của họ khiến hấn cảm động và hấn tin chắc rằng sự sốt sắng đó đã được thúc đẩy từ cô gái cưng của họ. Nhưng hấn với cô ta đâu có tình ý nhau bao giờ?

Đến nơi hấn để hai mẹ con vào đứng với đồng bào. Hấn thối thác chào quốc kỳ. Khi mới đặt chân lên đất Mỹ, lần đầu thấy lại lá cờ vàng ba sọc đỏ, hấn đứng khóc ngon lành như một đứa trẻ. Ngày Dương văn Minh tuyên bố đầu hàng, hấn cũng khóc cả buổi mà không hiểu sao lòng mình tan nát đến như vậy. Ngày đầu tiên cấp sách đến trường, hấn đã chào cờ, hát quốc ca...

Tình yêu nước đến lặng lẽ trong tim hấn theo thời gian như tình yêu thương mẹ, khi mất nước, mất mẹ mới thấy mình bơ vơ. Thế nên hấn chỉ sợ mọi người thấy hấn khóc khi nghe bài quốc ca. Một lý do nữa là hấn nghĩ “Đứng cạnh cô thì thích quá rồi, nhưng rủi cô xích ra xa hoặc bỏ đi chỗ khác thì có nước độn thổ mới hết nhục”. “Thấy người ta tử tế tưởng bỏ”. Hấn yêu cô, ông bà tử tế với hấn nhưng chuyện cô yêu lại hấn là viễn vông, vô căn cứ. Cho nên khi nghe hấn bảo sợ bị xúc động khi chào cờ phải đi tránh chỗ khác, bà mẹ thông cảm nhưng cô gái xụ mặt lại.

Thấy cô như giận, hấn mừng trong bụng, muốn đổi ý nhưng đã lỡ rồi nên đành lảng ra, vào một tiệm sách tìm đọc vở vẫn nhưng hôn vĩa để cả ngoài kia, lòng tự trách “Chào quốc kỳ chảy nước mắt có gì mắc cỡ. Để gì được đứng gần người đẹp. Dại quá! Biết bao giờ mới có dịp như thế này”. Nghe chào cờ xong, hấn đi ra, định cà rà theo nói chuyện với cô ta nhưng mẹ cô lại nhờ hấn đưa bà về sớm, còn cô gái thì ở lại với bố.

Hấn đành vâng lời. Về đến nhà, bà mẹ lại bảo hấn vô nhà nhờ chút chuyện. Hấn lại vâng lời. Hấn ngồi ở phòng khách. Chẳng cần rào đón, sau khi hỏi hấn sẽ đi tiểu bang nào, ngày nào đi, đột nhiên bà vào thẳng vấn đề. Bà nói về cô út hiếu thảo của bà không chịu vượt biên, ở lại với mẹ, vất vả, tàn tảo để thăm nuôi bố. Qua xứ Mỹ, nói gì cô cũng không chịu lấy chồng, sợ bỏ cha mẹ già không ai săn sóc. Cô ra điều kiện chỉ lấy người có hiếu với cha mẹ thôi. Nay thấy hấn thương mẹ cô đồng ý ngay. Hấn nghe mà tưởng mình mơ. Đời nay mà có cha mẹ hạ mình năn nỉ gã con gái xinh đẹp, nét na cho một thằng chẳng ra gì như hấn!?. Hấn biết ông bà sốt ruột thật vì cô gái đã lớn mà cứ ở vậy, nhưng lý do chữ hiếu hình như là cái cớ thôi, chứ nguyên nhân

nội vụ thì chưa rõ. Thế nên hẳn xin phép bà được gặp riêng cô Mai để nói chuyện thông cảm nhau trước khi hẳn nhận ân sủng đó. Bà mẹ chịu liền.

Thế rồi một buổi chiều, hẳn đến gõ cửa, cô ra mở cửa. Cô chào hẳn mà không cười, vẻ mặt nghiêm trang, nhưng hẳn nhận được từ đôi mắt cô những tia nhìn như reo vui.

- Chào chú ạ!

- Chú đến thăm Mai.

- Dạ, mời chú vào.

Cô lùi lại, hẳn bước vào, cô gần như đứng sát bên hẳn. Cô mặc một bộ đồ lụa trắng, hơi rộng nên trông thướt tha. Mặt cô bầu bĩnh, có đánh chút phấn hồng, mắt đen nhánh. Vì cô thấp hơn hẳn nên khi cô ngược nhìn, đôi mắt cô đẹp hết sức, vừa long lanh vừa như ngạc nhiên đều gì.

- Có ông bà cụ ở nhà không?

- Dạ không, mời chú ngồi.

Cô ngồi đối diện. Cô rót nước trà rồi mở hộp bánh ra.

- Mời chú!

Hẳn cầm tách trà lên nhấm nháp rồi làm bộ suýt soa như bị nóng lắm. Bây giờ cô mới cười.

- Trà còn nóng, cháu vừa mới pha.

Hẳn cầm tách trà nửa chừng và nhìn cô. Cô cúi mặt xuống. Chúa ơi! Cô đẹp thế kia, trong trắng thế kia sao lại chịu đi bên cạnh cuộc đời bầm dập của hẳn được? Thật khó tin!

- Mai biết vì sao chú đến thăm Mai không?

- Dạ không.

- Thế mà có nói chuyện này không?

- Dạ có.

Không khí như căng thẳng, hẳn phải sửa giọng nhẹ nhàng hơn.

- Chú xin lỗi làm Mai bối rối. Bây giờ chú đề nghị thế này, mình kể chuyện linh tinh gì đó cho vui.

- Dạ.

- Trước hết chú kể chuyện của chú cho Mai nghe. Chú học hành chánh ra trường làm phó quận được hơn một năm thì đi tù sáu năm. Ra tù chú làm đủ nghề đập xích lô, bán vé số... Qua đây chú đi chùi nhà rồi bán Mc Donald. Kể ra thời đi học có vui chút đỉnh, đi làm cũng vui nhưng sau đó chán ngấy, hết đi tù thì làm những nghề mệt hạng.

Cô vẫn cúi đầu và nói.

- Chú thử lập gia đình, sẽ hết buồn ngay.

- Không đơn giản như Mai tưởng đâu. Muốn tiến đến hôn nhân phải có tình yêu. Vì có yêu người ta mình mới chịu đựng được những va chạm, khó khăn khi sống với nhau. Cho nên phải cẩn thận khi lập gia đình. Không yêu thì sống một mình còn hơn.

Cô ngước lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Chú đã lập gia đình và đã thất bại, đã tan vỡ rồi phải không?

- Chú chưa lập gia đình, vì chú có yêu ai đâu.

- Cháu không tin, tuổi chú mà chưa yêu ai, cháu không tin.

- Chú cũng không tin cả mình nữa. Có người có biết bao nhiêu mối tình, nhưng chú thì chẳng có gì. Khi đi làm có yêu chút đỉnh, nhưng sau đó chẳng còn nhớ nhau nữa. Nước mắt, nhà tan vui thú gì mà yêu với đương.

- Chú tính xem đã yêu bao nhiêu người và bây giờ còn nhớ người nào?

- Trước kia cũng có quen một cô, cũng anh anh, em em vài câu, nhưng chỉ khoảng vài tuần. Cô ấy có cho chú hôn một lần trên trán. Rồi nước mắt tình cũng mất luôn. Cô ấy đã quên hẳn chú rồi. Lâu quá rồi! Thế Mai có mối tình nào lâm ly kể cho chú nghe với.

- Chuyện của cháu cũng chẳng lâm ly gì. Lúc đó cháu mới lớn, có yêu một anh, rồi cũng như chú, khi mất nước, quá khổ, tâm trí đâu mà yêu ai.

- Nghe nói sau bảy năm, Mai không vượt biên, ở lại Việt Nam với mẹ kiếm tiền thăm nuôi ba trong tù.

- Lúc lộn xộn, trước ngày "đầu hàng", mẹ cháu bán được căn nhà. Hú vía, nếu trễ mấy ngày là bị chúng vô tích thu rồi. Nhờ thế mấy chị của cháu mới có tiền vượt biên, nhưng sau đó thì nghèo lắm. Cháu với mẹ cháu phải ra đường bán quần áo cũ, bị công an rượt chạy muốn chết.

Kể đến đây cô lại cười, thật hồn nhiên. Hắn biết cô đã hết bối rối rồi.

- Có lẽ cũng giống như chú, sau đó không nhớ nhau, không gặp nhau, không

nghe đến nhau nữa. Thế là xù! Phải không?

- Đâu có như chú, gì cũng quên. Mấy năm sau đó, cháu biết được anh ấy cũng ở Sài Gòn, cháu đến thăm mấy lần.

- Gặp nhau mừng mừng, tủi tủi, kể lễ tâm sự nhớ thương nhau. Chà, mùi dữ!

- Ảnh không biết cháu, ảnh không nhớ ra cháu, cháu cũng không nhắc nữa. Thật bực mình, người đâu mau quên.

- Chỉ cần nhắc vài câu là anh ta nhớ ra ngay.

- Gần cả chục năm, biết đâu anh ấy đã lập gia đình thì sao?! Nên cháu chỉ đi ngang qua, nhìn cho đỡ nhớ mà không nói chuyện bao giờ. Đến khi dò hỏi được biết là anh ấy còn độc thân thì tìm không ra. Anh ấy đã đi HO rồi.

Rồi cô thở dài.

- Bây giờ cháu cũng còn bực. Tức muốn chết được!

- Chú biết rồi, vì thế nên Mai giận đời, định đón một chiếc xe hoa nào đó, leo đại lên cho đỡ cô đơn chứ gì?

- Cháu cũng muốn thế cho bỏ ghét, nhưng cháu yêu anh ấy... Rồi lại giận anh ấy, thấy cháu rõ ràng mà không thèm nhìn.

- Để chú đoán có đúng không nghe. Đó là một chàng sĩ quan Đà Lạt đẹp trai, hào hoa, làm dưới quyền ông cụ. Anh ta gặp cô nữ sinh đẹp quá, hai người yêu nhau. Theo chú có lẽ anh chàng cũng ở tù một mùa như bọn chú. Nhưng sau khi ra tù, nhờ gia đình khá giả, anh ta đi buôn loại mách mung như thuốc tây, trầm, vàng chẳng hạn. Nghề này mau giàu lắm. Anh ta đi xe dream, hút thuốc có cán. Lúc đó Mai ngồi bên đường với mạp bán quần áo cũ nên mặc cảm không nhìn mặt. Còn anh ta vì lâu quá nên quên người đẹp thuở nào, vả lại khi có tiền thì bao người đẹp khác chạy theo, phải không?

- Chú đoán đúng một phần. Anh ấy cũng đi cải tạo, nhưng sau về nghèo lắm. Bán vé số ở Sài Gòn.

- Chú cũng từng bán vé số, cứ nói tên, nói chỗ anh chàng hành nghề là chú biết ngay.

Cô cười bí mật.

- Đố chú biết đó! Anh ấy bán vé số chỗ nhà thờ Đức Bà, trước Bộ Xã Hội cũ.

- Chú có ngồi đó chú biết rõ. Có phải đại úy Minh, thiếu tá Tuấn, trung úy Đại... Cũng không phải luôn. Chú chịu. Nhưng những người đó đều có gia đình cả rồi mà.

Hắn nhìn đồng hồ.

- Bây giờ cho chú nói lý do chú đến gặp Mai. Hôm chú được mẹ Mai nói về chuyện chú với Mai, chú rất bất ngờ và cảm động. Chú cảm ơn lòng tốt của Mai đã để ý đến chú. Vì chú sắp đi xa nên nhân tiện chú nói vài điều mong Mai thông cảm. Về phần chú, thú thực chú có yêu Mai, tình yêu đâu từ trước kia bây giờ sống dậy, nhưng chú biết thân phận mình nên im lặng. Rồi bất ngờ nghe đề nghị đó chú không hiểu vì sao?

Chú thua sút mọi người về mọi phương diện, chú cháu mình cũng chưa hề chuyện trò, tình ý gì nhau và chú chắc Mai cũng không hề yêu chú. Vậy thì lý do nào? Xin Mai cho chú một thời gian, hy vọng chúng ta tìm hiểu nhau rồi sẽ quyết định cũng không muộn. Tuần tới chú sẽ rời Virginia, chúc Mai ở lại tìm được một tình yêu, và lời chú khuyên Mai nên sống cho con tim mình, cho tương lai của mình. Ba mẹ đâu có sống đời với mình, phải không? Phải có tình yêu trước khi quyết định tiến đến hôn nhân, chứ đừng nghe lời ba mẹ, sau này hối cũng không kịp.

Nói xong hắn định đứng dậy. Cô ngược nhìn hắn vẽ giận dữ.

- Thật, xin lỗi chú chứ chú... ngu quá! Chú khuyên cháu nên lấy người mình yêu. Vậy chứ cháu yêu chú thì sao?

- Trời đất! Làm gì có chuyện đó... Không lẽ chỉ mấy lần bùng nước trà mời chú mà lại yêu chú được?!

- Chú nói thật không? Cháu cho chú biết điều này. Theo cháu. Đi ngã này. Cô đi trước, hắn rụt rè theo sau. Căn apartment chỉ có hai phòng, cô mở cửa một phòng, đi vào. "Vô đây!" Hắn sợ quá, chỉ dám đứng ở cửa nhìn vào. Cô chỉ vào một tấm hình cỡ tấm bưu thiếp để trên bàn nhỏ cạnh đầu giường.

- Chú biết ai đây không? Sau tấm hình viết gì không?

- Chú đâu thấy gì, xa quá. Hình như anh chàng nào đứng đấy. Cho chú xem kỹ, có thể chú nhận ra anh chàng bán vé số tốt phước được lọt vào mắt xanh của Mai.

Cô gỡ tấm hình trong khung ra, đưa hắn.

- Nhìn kỹ xem là ai?

Hắn không tin ở mắt mình. Đó là hình hắn, chụp hôm tốt nghiệp trước trường Hành Chánh, sau tấm hình vẫn còn rõ câu hát nhạc vàng "Anh hứa yêu em suốt một đời". Tấm hình hắn tặng cô, qua bao năm với bao thăng trầm, cô vẫn còn giữ, hình cô tặng hắn thì hắn vất nơi nào, lúc nào không rõ.

- Ôi! Hình chú đây mà!

Cô ngồi trên giường, xây lưng về phía hắn, hai chân co lên, trên đầu gối là

cái gối. Cô úp mặt vào gối yên lặng. Vai cô rung lên nhẹ nhẹ. Cô khóc, có lẽ vì giận hấn vô tình.

- Cho chú xin lỗi. Chú vẫn nhớ chuyện cũ, nhưng tưởng Mai đã quên. Sao không nhắc, một câu thôi là chú hiểu ra ngay.

- Đâu có dịp nào. Hôm chào cờ ở Eden cũng bỏ đi... Mà biết còn nhớ người ta không hay đã yêu ai rồi?

- Chú nhớ chứ nhưng chú mặc cảm. Chú đâu dám mơ đến giây phút này. Hỏi thực Mai, rui chú bảo đã yêu ai rồi thì sao?

- Mặc kệ... Người ta tìm muốn chết!

Yên lặng một lát.

- Hôm nào đi?

- Bây giờ có họa là điên mới bỏ đi. Trúng số độc đắc chú cũng không mừng bằng. Chú không biết nói gì để cảm ơn Mai. Chú...

Cô quay lại, mắt còn đỏ hoe, cô chỉ cái khung hình còn nằm trên giường.

- Chú, chú hoài. Bộ ai ăn thịt sao cứ đứng ngoài đó? Bỏ hình lại vào khung, để lại trên bàn cho em, rồi ngồi xuống đây, em hỏi. Lúc ở tù ai thăm nuôi anh?

- Có thăm chứ không có nuôi. Mẹ anh nghèo quá, các anh của anh cũng ở tù cả.

- Em cũng đoán vậy nên cố tìm mà không biết anh ở trại nào, gia đình ở đâu để thăm nuôi. Em lo quá!

Rồi cô lại cười, nhưng nước mắt chảy dài trên má.

Đây là chuyện cổ tích đẹp nhất trong những ngày buồn thảm nhất của nước Việt Nam Cộng Hoà. Cũng còn nhiều chuyện cổ tích sáng ngời hơn, đẹp đẽ hơn, ai cũng biết nhưng không bao giờ kể ra. Đó là quả tim của những bà mẹ, những bà vợ, những người con dành trọn cho con, cho chồng, cho cha đang chết dần mòn trong ngục tù cộng sản.

Hôm đám cưới, vợ chồng hấn phải đi từng bàn tiệc chào mừng quan khách, bà con, bạn bè. Mỗi nơi cô dâu chú rể phải uống với khách một ly rượu nhỏ. Vợ hấn chỉ thăm môi nên hấn phải uống hết. Nhiều ly nhỏ thành ly cối. Hấn không biết uống rượu nên say mềm. Bố vợ hấn cũng say. Ông say vì vui nên nói hơi nhiều. Khi khách khứa đã về cả rồi, ông đến bên cạnh, vỗ vai hấn nhẹ.

Cụ mi rứa là tốt phước. Không có ai chung tình như con Út Mai của moa.

Cụ mi biết không? Hẳn hành vợ chồng moa đi tìm cụ mi chết xác luôn. Bốn năm đi bốn nơi. Nam Cali tìm cụ mi, Bắc Cali tìm cụ mi, xuống Texas tìm cụ mi, qua đây tìm cụ mi. Chỗ mô cũng tham gia cộng đồng, cũng hội họp. Hẳn nói moa có hứa với cụ mi rồi thì phải tìm cụ mi cho hẳn. Nhưng moa có nhớ hứa hẹn gì, khi mô đâu? Mà vợ chồng moa đâu biết cụ mi là ai, mặt mũi ra rắng.

Tám hình, mấy chục năm, có ai trẻ mãi không già? Rứa mới chết chớ! Rứa là gặp đũa mô tuổi cụ mi cũng rước về nhà cho hẳn nhận diện. Hú vía, hẳn còn đòi đi Canada và Úc tìm cụ mi nữa đó. Mà moa nói có ai đi HO qua đó đâu?!

Phạm Thành Châu

Nguồn:<http://vnthuquan.net>

Gửi lên: **Lê-Thụy-Chi**

Ngày 1/9/2015

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net